

La cara B de Girona

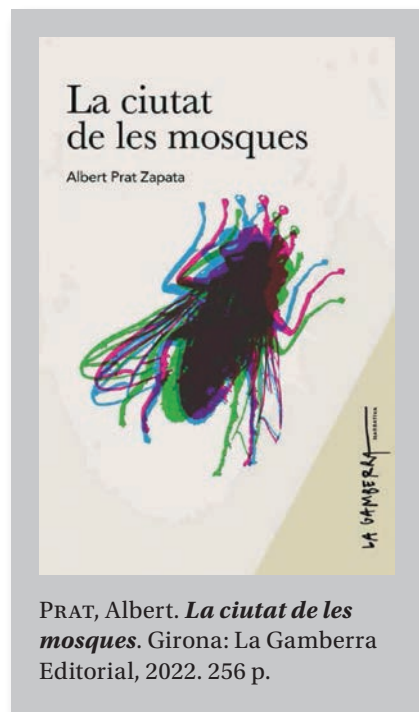
Text > JORDI DAUSÀ MASCORT

S'ha escrit molt sobre Girona. La majoria d'autors es rabegen en el tòpic (que segurament és cert) de la desolació grisa i clerical, la Girona castanyera i plujosa d'abans, contraposada a la Girona d'ara, primaveral, plena de llum, de gelats i de colors. Però tot i tractar-se d'una ciutat tan fotogènica, literària i presumida, costa trobar llibres amb cara i ulls en els quals Girona tingui protagonisme per si mateixa, i no sigui un simple marc on passa l'acció. I encara costa més trobar gent que parli de la cara B de la ciutat. La ciutat que ni tan sols els habitants no veuen a primer cop d'ull, perquè s'estimen més obviar-la, o perquè estan massa enlluernats i cofois amb les cafeteries per a ciclistes i les franquícies. Albert Prat (Girona, 1978) és l'encarregat de donar veu als carreterots i els cràpules de la ciutat, i ho fa amb *La ciutat de les mosques*, de l'editorial La Gambera.

Parlem d'un recull de relats en què Girona (i en menys mesura, Salt) tenen un protagonisme indiscutible. Els contes giren entorn dels rodamons de La Sopa, les trobades clandestines i sòrdides a la Devesa, les drogues i els immigrants il·legals que sovintegen els parcs. Dones boges, homes *pagafantes*, camells, escriptors en pràctiques,

parelles en crisi, massatgistes xineses, drogues i alcohol. També mossens i biblioteques, potser per entroncar amb la famosa Girona planiana. Amb tots aquests elements —i encara molts d'altres que he d'obviar per qüestions d'espai— l'escriptor teixeix un tapís divertidíssim, inconformista i original. I ho fa amb un estil eficient i sense gaire concessions literàries, que és el que s'ha de fer servir quan es parla dels perdedors més enfonsats. El llibre té una banda sonora pròpia, i cada conte es relaciona amb una cançó, la majoria de les quals clàssics del rock, que lliguen perfectament amb l'esperit del llibre. Gràcies a detalls com aquest, al bon fer de Prat i a un disseny gràfic acurat, *La ciutat de les mosques* adquireix el to homogeni que haurien de tenir tots els reculls de contes, i que a molts els manca. El fet que molts contes siguin protagonitzats pel mateix narrador-autor els dona aquell to de versemblança i veritat imprescindible en una narració que també vol ser una crònica o un testimoni.

La ciutat de les mosques és original perquè defuig la Girona de postal, les cases de l'Onyar, l'Eixample benestant i els racons més bucòlics del Call. En canvi, ens col·loca davant d'una col·lecció de dissorts ben galdosa. Es

PRAT, Albert. *La ciutat de les mosques*. Girona: La Gambera Editorial, 2022. 256 p.

tracta d'una òpera prima sorneguera i original, una proposta que és una plantofada als morros de la finor gironina. Una bona estona assegurada, sobretot si es llegeix en una terrassa de la ciutat de les mosques, veient la vida com passa.

Els goigs d'ahir perviuen avui

Text > LAURA REIXACH

«Vós que en coses excusades mostràreu tan bell instint, guardeu-nos de raconades, oh, magnànim Felip Quint!» Aquests versos, que amb la seva gens dissimulada referència escatològica ens fan somriure per sota el nas, són els primers versos dels *Goigs en llaor de Felip V, inventor del número 100*, uns goigs vuitcentistes conservats al fons de goigs de la catedral de Girona. Goigs, goigs, goigs. Un enigma que aviat deixarà de ser-ho.

Els goigs són unes composicions poètiques editades en fulls solts que majoritàriament estaven dedicats a la

verge, als sants o als màrtirs, però que, a vegades, com ara els que acabem de citar, es dedicaven a personatges molt menys bondadosos. Submergir-se en *Els goigs* de Pep Vila ens permet descobrir tota aquesta riquesa d'anècdotes i curiositats del món que ens va precedir i que, imbuïts com estem d'una certa arrogància cap a les formes de vida anteriors, menystenim a la lleugera.

Inicialment, l'obra pot semblar feixuga pel volum d'informació que atressora, ja que gairebé amb una voluntat que podem qualificar d'enciclopèdica, l'autor ens descobreix amb generositat

i dedicació fins al detall més nimi que envolta la creació, l'ús i el propòsit dels goigs. Malgrat tot, però, quan el lector es va endinsant en els diferents capítols que configuren el volum, aquesta abundor de referències es revela aclaridora, ja que ens permet assolir una comprensió molt més àmplia del paper que, durant segles, han tingut els goigs en la cultura popular. No hem d'oblidar que són uns textos dels quals ja es té referència, a Catalunya, al segle XIV, i que encara ara perviuen.

La tasca tossuda, tenaç i exemplar portada a terme per Vila ha donat